

vises overmaade ringe Imødekommenhed overfor Beboerne i de Ægne, hvor disse Statsbaneanlæg føres igennem.

Medens jeg er ved den højtærede Trafikminister, vil jeg gerne endnu en Gang tillade mig at fremdrage for ham Gammel Køge Landevej. Naar jeg gør det, er det ganske simpelt af den Grund, at jeg har haft umaadelig meget at gøre med denne Vej i Fortiden, i den Periode, hvor jeg var Formand for Gammel Roskilde Amts Vejudvalg, hvor vi allerede for 10 Aar siden forsøgte at faa sat denne Vej i nogenlunde farbar Stand. Vi indsaa nemlig allerede den Gang, at Vejen vilde kunne faa overordentlig Betydning i Fremtiden som en ny Strandvej, der i Skønhed ikke i nogen Maade stod tilbage for den Strandvej, vi har op til Helsingør. Den vil kunne faa overordentlig Betydning for Københavns Beboere, idet de der vil kunne faa let Adgang til at komme til Stranden paa deres Fridage. Jeg skal derfor endnu engang tillade mig at henstille til den højtærede Minister at overveje, om denne Sag ikke har saa stor almen Betydning, at det vilde være rimeligt, at Staten tog sin Andel i de betydelige Udgifter, der selvfølgelig vil være forbundet med at gøre en almindelig Græsvej til en Færdselsaare. Jeg kan ikke se rettere, end at Forholdene derude ligger saaledes, at man kan komme i Besiddelse af Vejarealet uden nogen Udgift. Udgiften vil altsaa kun bestaa i Makadamisering af Vejen, og de Udgifter, der dermed vil være forbundne, vil efter min Mening kunne reduceres en Del, dersom den højtærede Indenrigsminister kunde tænke sig at optage dette Arbejde som Nødhjælpsarbejde. Kommer der f. Eks. stor Arbejdsløshed i denne Vinter, vilde Tusinder af Mennesker kunne beskæftiges med Jordarbejde, Stenslagning o. s. v. der. Jeg kan dog ikke tænke mig andet end, at den højtærede Regering har stærk Interesse i at skabe Arbejde til saa mange Mennesker som muligt. Det er dog den Vej, vi skal frem, dersom vi overhovedet skal tænke paa at gennemføre den Balance, som det er nødvendigt at komme til, hvis ikke Samfundet skal køre i Grøften. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at overveje sammen med sin Kollega Indenrigsministeren, om de ikke skal stille sig imødekommende overfor det Forslag, som er fremkommet fra den Kommission, der har været nedsat til Overvejelse af hele dette Vejspørgsmaal.

Jeg skal derefter tillade mig at rette nogle Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. I Løbet af de sidste

halvandet, maaske to Aar har jeg adskillige Gange anmodet den højtærede Minister om at tage Affære i Anledning af en gammel Forordning af 18. Oktober 1811, der paa lagde en Afgift paa Købstadjorder, en Afgift, som jeg maa mene med Urette ikke er bortfaldet eller afløst. Afgiften blev paa lagt saadanne Byjorder, som blev solgt til Mennesker, der boede udenfor Byerne; den var til at begynde med 2 Skæpper Byg pr. Td. Land, men efterhaanden som Jorden skiftede Ejer, steg Afgiften med 2 Skæpper indtil den naaede 1 Td. Byg pr. Td. Land, foruden at der svaredes Rekognition ved Ejerskifte. Denne Afgift var naturligvis — saaledes ser jeg i alt Fald paa det — paa lagt som en Slags mellemkommunal Beskatning. Meningen var, at naar Jord, der tilhørte Købstaden, blev solgt til Beboere udenfor Byen, skulde disse være med til at svare den Afgift til Byen, som ellers blev svaret, dersom Jorden ejedes af Mennesker inde i Byen. Det var altsaa, som sagt, en Slags mellemkommunal Beskatning. Denne Beskatning burde efter min Mening have været ophævet, da man ved de nye Skattelove gennemførte mellemkommunal Beskatning. Jeg maa anse det for at være en Forglemmelse, at man ikke har faaet dette Forhold ordnet den Gang; og senere, naar vi efterhaanden afløste de forskellige Byrder, der har hvilet paa Jorden, har man heller ikke i Landbrugsministeriet haft Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold. Det forekommer mig, at man lige saa vel, som man har afløst Jordbyrder alle andre Steder, ogsaa her burde gaa til en Afløsning, og jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Minister, om han ikke kunde tænke sig snart at komme til Ende med sine Overvejelser angaaende dette Spørgsmaal. Nu har Ministeren overvejet i omtrent 2 Aar, og den forrige højtærede Formand for det andet Ting og jeg har gentagne Gange tilladt os at anmode Ministeren om at fremme denne Sag; men det er stadig ikke lykkedes. Jeg vil derfor anmode den højtærede Minister om at gøre et virkeligt Forsøg paa at komme til en Løsning af dette Spørgsmaal. I Krigsperioden, da Kapitelstaksterne steg ganske overordentlig, gik man paa nogle Kæmnerkontorer over til kun at forlange den Afgift pr. Td. Byg, der var blevet fastsat for Arvefæsteafgiften, nemlig 9 Kr. 99 Ø., hvis jeg husker rigtigt, men senere rejste der sig et Retsspørgsmaal angaaende denne Sag, og saa kom der en Dom, som gik ud paa, at der skulde svares efter Kapitelstaksterne, og man afkrævede da pludselig de stakkels